

Række Enkeltheder, hvorom der naturligvis kan gøre sig forskellige Meninger gældende, men jeg er af den Opfattelse, at en Diskussion om saadanne Enkeltheder naturligt hører hjemme i et Udvalg og eventuelt ved anden Behandling, saafremt der maatte fremkomme afvigende Meninger i Form af Ændringsforslag. Jeg skal derfor ikke inclade mig derpaa i Dag, men kun sige med Hensyn til selve Karakteren af Lovforslaget, at det betyder jo dette, at man bøder delvis paa de Tilbageskridt, der skete ved Ordningen af 1922, og dermed kan vi for vort Vedkommende naturligvis kun være tilfredse. Dernæst bringer Forslaget en Række Ændringer i Fremgangsmaaden med Hensyn til Ligningen, som formodentlig i det store og hele ogsaa vil kunne finde Tilslutning fra vor Side.

Det andet Forslag, Forslaget om en Ændring af Arveafgiften, fremtræder i en meget anden Skikkelse i Aar end i Fjor, og den Forandring, der her er sket, er foregaaet i Overensstemmelse med de Udtalelser, der blev fremsat fra vor Side under Forhandlingen i Fjor, saa for dette Forslags Vedkommende var i hvert Fald Førstebehandlingen i Fjor ikke af den ørkesløse og resultatløse Karakter, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, den havde været for Indkomstskatteforslagets Vedkommende. Efter vor Opfattelse vil det meget vel kunne begrundes at foretage en Forhøjelse af Arveafgiften, naar denne Forhøjelse finder Sted paa et tilfredsstillende Grundlag, saaledes som det er Tilfældet i det foreliggende Lovforslag, medens det efter vor Mening ikke var Tilfældet ved Forslaget i Fjor.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde i Fjor, at Tiden var ikke inde til nye Skatter. Jeg maa dertil kortelig sige, at vi for vort Vedkommende heller ikke har nogen Hengivenhed for nye Skatter, vi sætter ikke mere Pris paa nye Skatter, end det ærede Medlem sætter Pris paa dem, naar han ikke er Finansminister. Men noget andet er, at for Arveafgiftens Vedkommende er vi rede til en Forhandling om en Forhøjelse som den her foreslaaede ud fra den Betragtning, at det Beløb, der saaledes vil kunne tilfalde Statskassen, vil kunne benyttes enten til at lette bestaaende Skatter eller til at undgaa nye Skatter af en mere ubehagelig Karakter end den, der her er Tale om.

Finansministeren (Bramsnæs): Ved min Fremsættelse af disse Lovforslag gik

jeg ud fra, at de vilde blive behandlet i et Udvalg. Jeg har det Indtryk, at samtlige Ordførere i deres Tale er gaaet ud fra det samme og derfor har ment, det var bedst at gemme den Debat, der formentlig skal føres, til Udvalgsbehandlingen. Under disse Forhold mener jeg ikke, det er nødvendigt at gøre yderligere Bemærkninger, heller ikke til de nye Betragtninger, der er kommet frem; ogsaa disse vil jo kunne blive Genstand for Behandling i Udvalget, hvor man naturligvis vil kunne tage alle Spørgsmaal op, der vedrører de her foreliggende Forslag. Jeg skal altsaa afholde mig fra yderligere Bemærkninger og nøjes med at takke de ærede Ordførere for deres Velvillie med Hensyn til at ville behandle disse Spørgsmaal i Udvalg.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Wilmann: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Afgift af Arv og Gave Nr. 147 af 10. April 1922.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3673; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 3288).

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Wilmann: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, som Tinget nu har besluttet at nedsætte angaaende det foregaaende Lovforslag.